

C A R M E N M O L A

CIGÁNSKÁ
NEVESTA

Ljndeni

Cigánska nevesta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Carmen Mola

Cigánska nevesta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

CIGÁNSKĀ
NEVESTA

C A R M E N M O L A

CIGÁNSKÁ
NEVESTA

Zo španielčiny preložil
Milan Kopecký

Ljndeni

Carmen Mola: *La novia gitana*

La novia gitana © 2018, Carmen Mola

Translated from the original edition of Penguin Random House
Grupo Editorial S.A.U., Barcelona, 2018

This edition has been published through the agreement
with Hanska Literary&Film Agency, Barcelona, Spain

Translation © Milan Kopecký, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3617-6

ISBN e-knihy 978-80-566-3742-5 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3743-2 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3741-8 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Prvá časť

IZBA S NEBOM

Keď si pri mne,
v izbe nie sú steny,
iba stromy, nekonečne vysoké stromy.

Sprvu to pripomína hru. Nieкто zavrel dieťa na tmavé miesto a ono sa teraz vlastnými silami musí pokúsiť dostať odtiaľ von. Patrilo by sa nájsť vypínač svetla, ale dieťa ho nehladá, lebo očakáva, že dvere sa čochvíľa otvoria.

Dvere sa neotvárajú.

Alebo možno ide o súťaž vo výdrž, vyhrá ten, kto dlhšie nič nepovie, kto nebude prosiť o pomoc. Dieťa priloží ucho k popraskaným dreveným dverám. Počuť ohlušujúci zvuk, motorka naštartuje a vzdaluje sa. Vtedy pochopí, že je samo. Keby sa rozkričalo, počulo by ozvenu svojho hlasu v tmavom priestore, vlhkom a zatuchnutom, ale tak sa bojí, že nevydá ani hláska.

Teraz už musí nájsť ten vypínač. Hmatá po stene. Postupuje pomaly, vyhýba sa prekážkam, aby nespadlo. Na strope je žiarovka, musí tam byť. V miestnosti, v hornej polovici steny, je úzke a vysoké okno, ale slnko zapadlo už pred hodinou a tiene sa preliali do noci.

Dieťa netuší, prečo ho tam zavreli.

Ako námesačné kráča v tme a narazí do čohosi, čo tvarom pripomína práčku. Mohlo by vyskúšať, či práčka funguje, aspoň by sa rozptýlilo zvukom vody šplachotajúcej v bubne, ale neurobí to. Ďalej skúma miestnosť, rukami slepca hladká stenu. Chcelo by nájsť vypínač, no namiesto toho nahmatá rúčku akéhosi náradia. Je to rýľ, s hrmotom padne na zem.

Dieťa sa rozplače a ďalej skúma miestnosť, keď zrazu začuje z kúta tlmené zavrčanie. Nie je samo. Je tam s ním nejaké zviera. Nepočuje ho prvý raz, vie, že po nociach chodí po okolí: skučí a zavýja hlasno ako vlk. V skutočnosti je to iba pes z kôlne, ktorú vidno z okna jeho izby, ale nikdy mu tam nedovolili ísť. Práve tam ho zavreli, do zakázanej kôlne, preto ten priestor nespoznáva a nevie sa v tme orientovať.

Kdesi hlboko v čierňave rozozná dve svietiace bodky. Inštinktívne zaspätkuje. Žiarivé bodky sa zdanlivo približujú, ale možno mu to iba nahovára strach. Predsa nie je mysliteľné, aby videlo práve len tie dve bodky. A vzápätí sa stratia. Pocíti prudkú bolesť v nohe. Zviera sa doň zahryzlo.

Obomi rukami sa ho pokúša odtrhnúť. Nasledujúci útok odrazí nohou. Kopance a bucháty fungujú, zviera sa stiahne. Počuje dychčanie, ktoré zrazu stíchne. Nepočuť vôbec nič a ticho pôsobí ešte hrozivejšie.

Opatrne cúva k dverám, pripravené brániť sa, keby zviera opäť nabralo sily, a rukou pri tom nahmatá vypínač. Nevedno prečo vynechalo práve túto časť steny, zdá sa mu to zvláštne.

Zo stropu visí holá žiarovka. V jej svetle vidieť, že šopa je zaprataná starými dekami, magnetofónovými páskami, knihami a záhradným náradím, okrem iných harabúrd dieťa zbadá aj práčku a hrdzavý bicykel bez kolesa.

Pes sa skrýva pod umývadlom s jedným kohútikom. Je z ulice a chýba mu jedna noha.

Neodtrhajúci zrak zo psa vezme do ruky rýľ, ktorý prv nechtiac zhodilo na zem. Pes zavrčí. Dieťa dvihne rýľ. Prekvapuje ho, ako obratne s niečím takým ťažkým narába. Zrejme za to vďačí pudu sebazáchovy, čosi mu navráva, že v uzavretom priestore obaja neprežijú.

Zviera sa vystrie a krívačky zamieri k dieťaťu. Žalostne pomalý krok nepredstavuje nijakú hrozbu. Napriek tomu zahryzne

dietatu do členka a žuje ho ako kosť, z ktorej chce vycicat poslednú kvapku špiku. Dieťa udrie rylom a zviera sa s tichým zaskučaním zvalí nabok. Ďalej ho udiera do hlavy, až napokon od vysilenia nie je už schopné udržať ryl. Sadne si na zem a rozplače sa.

Členok ho bolí, v koži zostali odtlačky psích zubov. Topánku má postriekanú od krvi. Vyzuje si ju a zbadá, kam ho pes pohryzol pri prvom útoku. Od strachu to ani nebolelo.

Svetlo zhasne.

Ozvena znásobuje dychčanie dieťaťa, musí sa upokojiť, aby zistilo, či počuť aj dych psa; nepočuť. Pes už nežije.

Prvá kapitola

„Su-sa-na, Su-sa-na, Su-sa-na!“

Susanine kamarátky rozjarene vykrikujú, tleskajú a tancujú tak ako kamarátky ostatných pätnástich či dvadsiatich budúcich neviest, ktoré sa dnes, v piatok, zišli v podniku Very Bad Boys na ulici Orense. Niet medzi nimi ani jediného muža, výlučne ženské osadenstvo sa tu zabáva na rozlúčkach so slobodou a rozličných stretávkach. Niektoré z nich majú na hlave prišerné čelenky s atrapou penisu, iné šerpy s menom oslávenkyne krížom cez prsia, ďalšie si dali na tričko fotografiu nastávajúcej. Susanina skupinka sa vzhľadom na konkurenciu držala pri zemi, ozdobili sa iba baletnými sukňami z ružového tylu pripnutými okolo pása.

„Su-sa-na, Su-sa-na, Su-sa-na!“

Dlhý čas ju premkynala hrôza z chvíle, keď sa stane stredbodom pozornosti, a teraz tá chvíľa prišla. Venovali sa jej dvaja tanečníci, jeden blondiak, ktorý vyzeral ako Švéd, rodený Viking, druhý mulat s výzorom Brazílčana. Najprv boli prezlečení za policajtov, teraz sú síce skoro nahí, ale stále veľmi atraktívni, majú mohutný hrudník a silné nohy, vlasy po bokoch hlavy vystrihané, navrchu dlhšie, svalnaté telo bez jediného chlípka sa im leskne od oleja, ktorým sa zrejme pred tancom kompletne natreli. Rozkrok im zakrývajú tanga

plavky, mulat má červené, Viking biele. Susana sa desí, že ju vyzvú, aby im ich stiahla zubami, tak ako predchádzajúce nevesty. Keby ju videl otec. Za takéto veci sa na ňu vždy hnevá.

„Neboj sa, nič ti neurobíme,“ pošepeká jej mulat chlácholivým hlasom peknou španielčinou.

Susana sa pomýlila, nie je z Brazílie, ale z Kuby.

Za ohlušujúcej hudby ju posadili na stoličku na vyvýšené pódium. Tanečníci sa pri nej striedajú, obtierajú sa o ňu genitáliami, krúčia zadkami a rukami ju hladia po tele. Pri vstupe do podniku zložili všetky pozvané ženy ten istý sľub: „Čo sa stane vo Very Bad Boys, zostane vo Very Bad Boys.“ Nič zo zážitkov ani jedna z kamarátok neprezradí živej duši, a najmenej Raúlovi, ktorý si ju má o niekoľko týždňov vziať za manželku. Susana si predsavzala, že nedopadne ako Rocío, jej predchodkyňa povzbudzovaná kamoškami s penisom na členke. Všetci videli, ako ju jeden z tanečníkov prezlečený za požiarnika odviezol na pódium, nastriekal si na pohlavný úd šľahačku, a ona ju z neho zlízala do poslednej kvapky. Kamarátky šaleli. Susana určite také kúsky robiť nebude, už len preto, aby sa nikto nič nedozvedel. Nech si ju kamarátky zase raz doberajú, aká je upätá. Pokladajú ju za sväticu, kým pre otca je div nie šľapka, hoci sama sa necíti byť jedno ani druhé.

Žiadnu z nich teraz nevidí, ale predstavuje si, že sa smejú a vykrikujú, všetky okrem Cintie. Potom sa s ňou bude musieť pohovárať, vysvetliť jej, že to nič neznamená, že robí len to, čo sa od nej na rozlúčke so slobodou očakáva.

Mulat so Švédom dodržia slovo, nenútia ju do ničoho, čo by sa jej protivilo alebo by rúznym odmietnutím pokazila dievčatám zábavu. Tanečníci takto istotne obveseľujú každý týždeň desiatky budúcich neviest a na prvý pohľad vedia, ako ďaleko môžu s ktorou zájsť. Ešte sa chvíľu zvtávajú, teraz už

úplne nahý, poobtierajú sa o ňu, potom jej aj napriek rozdivočenej nálade s úctou a zdvorilo pomôžu zísť z pódia.

Marta, najodviazanejšia z dievčat, ktorá všetko zorganizovala a presvedčila Susanu, že bez rozlúčky so slobodu nepripadá svadba do úvahy, sa k nej nakloní a povie jej do ucha: „Nenavrhlí ti, aby si s nimi šla dozadu?“

„Nie.“

„Ty si ťapa. Keď som sa vydávala ja, po predstavení ma ten blondiak odtiahol do takej malej komôrky vzadu.“

„A čo ste tam robili?“

„Čo asi? Presne to, čo si myslíš. Určite ho má dvakrát väčší než Raúl, hoci toho jeho som nevidela. Tá, čo bola pred tebou, nejaká Rocío, zmizla so svojimi požiarnikmi aj s tými tvojimi policajtami, ako keby to tušila.“

Susana taká nie je, nerozdá si to so striptízovým tanečníkom len preto, lebo to robia aj iné budúce nevesty alebo aby nasledovala príklad kamarátky Marty. Niet div, že jej manželstvo vydržalo iba päť mesiacov. S obavami sa rozhliada okolo seba a nevie nájsť tú jedinú, na ktorej jej naozaj záleží.

„A Cintia?“

„Odišla, keď si bola hore. Kde si vyhrabala takú suchárku?“

So všetkými ostatnými dievčatami chodila na strednú školu, iba so Cintiou nie. Mohla tušiť, že si nesadnú. Na oslavu ju však nemohla nezavolať, ju nie; vlastne mala pozvať iba Cintiu. Alebo zorganizovať dve rozlúčky so slobodou, jednu pre ňu a druhú pre zvyšok bandy.

„Prečo si odišla?“

V taxíku do klubu El Amante pri Hlavnej ulici, kam si išli dať drink, lebo podľa Marty je to najvychytenejší podnik v Madride, poslala kamarátke správu cez WhatsApp, no ani po dvoch hodinách si ju Cintia neprečítala, fajočky zostali sivé.

Pri odchode z El Amante znovu úzkostlivo pozrela na telefón, či jej neprišla vytúžená správa.

Za tie dve hodiny sa im prihovorilo niekoľko mužských skupiniek, pozývali ich na pohárik, jeden ju so sebou ťahal na záchod, aby si šňupli kokaín, čo Susana odmietla, videli aj známeho bývalého futbalistu, s ktorým sa odfotografovali: kamarátky na jednej strane, nevesta na druhej iba s ním, obľapená okolo pása. Veruže jej tiež navrhol, aby sa spolu niekam zavreli, asi nevedel odolať pokušeniu vyspať sa s nastávajúcou v deň jej rozlúčky so slobodou. Susana sa ho bez ťažkostí zbavila, pretože je dosť pekná – dokonca istý čas uvažovala, že sa dá na modeling – a s odháňaním dotieravcov má bohaté skúsenosti.

„Teraz ideme do tajného baru pri Ulici Alonsa Martíneza,“ navrhne Marta. „Tam zatvárajú až ráno, poznám heslo.“

„A čo tak ísť domov, je už dosť hodín,“ kontruje Susana. Vysloví to tak rázne, že pokusy ostatných dievčat natiahnuť spoločnú noc, sú skôr pokusom vzájomne sa ubezpečiť, že si noc užili, než výrazom skutočného odhodlania.

Keď vystúpi z taxíka na okraji štvrte, kde zastavil šofér, lebo sa mu nechcelo štrikovať labyrintom uličiek až k jej vchodu, a rozlúči sa s kamarátkami pokračujúcimi v dámskej jazde, zbadá, že má stále na sebe ružovú baletnú sukňu. Už by si ju mohla dať dole. Potom vytiahne telefón a vidí, že Cintia si ešte vždy neprečítala správu, ktorú jej poslala pri odchode z klubu. Tak jej napíše ďalšiu.

„Už som doma, totálne hotová. Nehneváš sa, však nie? Chýbala si mi dnes.“

Susanini známi si z nej radi utahujú, že píše správy cez WhatsApp vždy v súlade s pravidlami Kráľovskej akadémie, nerobí chyby, nepoužíva skratky, dodržiava zásady interpunkcie. Keď jej Cintia odpovie, bude to ťažko rozlúštiteľný gali-

matiáš emotikonov a vynechaných samohlások. Susana si uvedomí, že za celý večer takmer nevenovala Raúlovi myšlienku, ale neprekvapuje ju to, ani to nič nemení na jej rozhodnutí: vydá sa zaňho, aj keď tým rozzúri Cintiu a otec sa s ňou prestane rozprávať. Láska to nie je, nemá to s ňou nič spoločné.

Na Ministrilskej ulici, kde má Susana svoj malý byt, niet živej duše. Ktokoľvek iný by sa tam v noci bál kráčať po tmavom chodníku, pri ktorom mesto akosi stále zabúda osadiť pouličné lampy. Susana je zvyknutá, nebojí sa, odmieta žiť v strachu, hoci práve k tomu ju mama vždy viedla. Desiatky rád a poučení pustila jedným uchom dnu, druhým von, jej sa nič nestane, rodinný prídel smoly si už vyčerpali na niekoľko storočí. Ako to raz povedali v jednom filme: dve bomby nikdy nespadnú na jedno miesto, najlepší úkryt je v kráteri po granáte.

Keď zacíti úder do hlavy a vreckovku na ústach, nestihne nijako reagovať, pretože bola už iba niekoľko metrov od vchodu, v kabelke hľadala kľúče a predstavovala si, ako leží v posteli a zisťuje na mobile, či Cintia videla správy. Zaregistruje iba to, ako z nej vyfučí všetka sila, niekam ju odvečú a hodia do zadnej časti nejakého auta, asi nákladného. Nič viac.

Druhá kapitola

Quinta de Vista Alegre v madridskej štvrti Carabanchel je historická oddychová zóna, ktorá zažila najväčší rozmach v devätnástom storočí, keď ju dala kráľovná Mária Kristína Neapolsko-Sicílska prebudovať na svoje letné sídlo, a neskôr sa tu usadil markíz zo Salamanky, staviteľ a duchovný otec rovnomennej mestskej časti.

„Nepribližoval som sa, aby som niečo nepokašlal. Zavolať som vás, len čo som ju zbadal.“ Strážnik súkromnej bezpečnostnej služby je nervózny, nevie sa dočkať, kedy sa mŕtvoly ujme polícia. „Telo som tu našiel prvý raz v živote, ale bola to otázka času, okolie je už dosť spustnuté.“

Vyšetrovateľ Ángel Zárate pôsobí na miestnom oddelení iba krátko, v Quinte ešte nebol a teraz nevychádza z údivu. Popri kaštieli sa dostali do záhrad, v ktorých zastal čas; menej by vás tu prekvapilo zazrieť dámu v šatách z devätnásteho storočia než mŕtvu ženu z dvadsiateho prvého.

„Vyzerá to tu ako v Retire,“ vyjadruje sa pochvalne.

„Možno aj krajšie, akurát sa tu o to nikto nestará. Viete, akí sú politici – z čoho nemajú profit, na to peniaze nie sú. Bankety a tie kolosy, v ktorých sa vyvážajú, si kvôli tomu určite neodoprú. Kaštiele sú tu dva, starší kráľovnej a novší markízov, okrem toho dôchodcovský penzión a dokonca kedysi

aj sirotinec. Vravelo sa, že všetko prenajmú Newyorskej univerzite, ktorá tu mala fungovať, a poopravujú, ale nič z toho nebolo, ako vidíte.“

Ludia, ktorí ohovárajú politikov, ho nudia, hoci by mali stokrát pravdu. Zvaľovať vinu na iných je oveľa jednoduchšie, než čosi urobiť, aby sa situácia zlepšila. Navyše, o záhradu sa starali veľmi dobre, najlepšie zo všetkých parkov v celej mestskej časti. Nikde žiadne pochybné bandy, díleri ani rozbité hojdačky.

„Vraveli ste, že sa voláte...“

„Ramón, k vašim službám,“ vyhrkne strážnik. Priezvisko si nechá pre seba.

„Kedy ste objavili telo, Ramón?“

„Nie je to ani polhodina. Úplne ma dostalo, že sa to zbchlo práve tu, neďaleko bývalého sirotinca. Chápete, lebo som tu vyrastal. A popravde, už niekoľko dní som mal taký tušák. V noci sa sem totiž normálne zliezajú žobráci, a zrazu nič, ani jeden.“

„Nechápem súvislosť.“

„Vždy je nejaká súvislosť, pán vyšetrovateľ. Nič sa nedeje len tak, všetko niekam vedie. Poznáte to, predsa, nie, ako mávnutie motýľích krídel kdesi v Austrálii môže tu u nás spustiť zemetrasenie?“

Tak to bolo naozaj posledné, čo potreboval, aby mu nejaký strážnik z parku vysvetľoval motýlí efekt. Bez záujmu pokračuje v chôdzi k mŕtvej.

„Pozrite, tam máte kolegu. A prepáčte, ak veľa bľabocem, trávim celé dni sám, a odkedy mi zomrela manželka, tak aj noci.“

Vidí, ako sa k nemu blíži Alfredo Costa. Keby mal kolega robiť fyzické skúšky do polície teraz, sotva by ho vzali. Zároveň večne opakuje, že v jeho veku mal postavu ako býk, ale

ako sa mu blíži päťdesiatka, opúšťajú ho sily aj chuť niečo so sebou robiť.

„Videl si telo?“ Zárata je ako na ihlách, mladým policajtom sa nestane často, že ich privolajú k vražde. Ako hovoril Salvador Santos, učiteľ, ktorý ho inšpiroval a pomohol mu s prijatím do zboru: v Madride sa veľa nevraždí.

„Áno, videl, ale nebol som pri nej.“ Costa je už na odchode a so Salvadorovým názorom sa nestotožňuje, pretože podľa neho sa vraždí dosť, a najviac, keď má on službu. „Ani tebe to neodporúčam, lebo prídu technici a vyplieskajú nás po vajciach, že im ničíme dôkazy. *CSI* riadne domotalo policajtom hlavy, to ti poviem.“

„Už si ich volal?“

„Vtedy, keď tebe, už tu mali byť.“

Obidvaja zamieria k miestu, ktoré im ukazuje strážnik. Zostanú stať niekoľko metrov od mŕtvej. Niečo má uviazané okolo pása, akúsi ružovú látku.

„To čo je?“

„Baletná sukňa. Až budeš mať decká, získaš prehľad o tom, aké chobotiny sa dajú dnes kúpiť.“ Costa má dve dcéry, desať a štrnásť; stačí, aby sa o nich trochu rozhovoril, a človeka hneď prejde chuť založiť si rodinu.

„Chcel by som si ju obzrieť bližšie.“

„Nevymýšľaj voloviny; kedy sa naučíš držať si čo najväčší odstup od problémov? Nahor sa vyšvihneš rokmi, nie tým, že budeš strkať nos, kam nemáš.“

Sotva stihne Zárata urobiť krok k mŕtvej, technici dorazia na miesto. Našťastie ich vedie Fuentes, jeden z najstarších, ktorý si na rozdiel od kolegov nemyslí, že ho v každom momente nakrúca kamera.

„Viete, kto to je?“

„Zatiaľ sme sa k nej nepriblížili.“